

QUANH ĐI QUẢN LẠI TA LẠI GẶP NHAU

Một câu chuyện đọc trong mùa Giáng Sinh

Súyt nữa anh không nhìn thấy bà cụ đang đứng co ro bên vệ đường, nhưng qua ánh sáng nhạt buổi hoàng hôn anh có thể đoán rằng bà cụ đang cần được giúp đỡ nên anh lái xe đến trước chiếc Mercedes của bà và xuống xe. Anh không tắt máy xe Pontiac của anh khi tiến lại gần bà cụ.

Dù khuôn mặt anh tươi cười nhưng bà cụ lại có vẻ sợ sệt. Không có ai ngưng lại để giúp bà trong suốt một giờ vừa qua, liệu anh này có hãm hại bà không? Anh ta có vẻ không đáng tin cậy lắm; trông anh ta nghèo nàn và hình như đang đói.

Anh nhận thấy bà cụ đứng bên ngoài trời lạnh lẽo có dáng sợ hãi. Anh biết bà cụ đang nghĩ gì. Đó là cái lạnh của sự sợ hãi.

Anh nói: “Thưa bà, tôi đến đây để giúp bà. Sao bà không vào ngồi trong xe cho ấm? Tôi cũng xin tự giới thiệu tôi là Bryan Anderson”

Thật ra, bà chỉ bị có một bánh xe bẹp thôi. Nhưng đối với phụ nữ lớn tuổi thì đó cũng là một điều khó khăn. Bryan chui vào gầm xe tìm một chỗ để đặt con đội, bị trầy da một vài chỗ ở khuỷu tay, nhưng rồi anh ta cũng thay xong bánh xe cho bà cụ. Nhưng đôi tay anh ta cũng bị bỏng và còn bị đau nữa.

Trong khi anh ta đang siết chặt các đinh ốc thì bà cụ quay kiếng xe xuống và nói chuyện với anh. Bà cho anh biết là bà ngụ tại St. Louis, và chỉ đi ngang qua đây thôi. Bà không biết làm sao để cảm ơn anh vì anh đã tới giúp bà.

Bryan mỉm cười và đóng “cốp” xe lại cho bà. Bà hỏi anh tính bao nhiêu tiền? Bao nhiêu cũng được. Bà đã nghĩ đến bao nhiêu khó khăn nếu anh không ngưng lại để giúp bà. Bryan không hề nghĩ rằng anh sẽ đòi tiền của bà. Đó không phải là nghề của anh. Anh chỉ giúp một người đang cần được giúp đỡ, thế thôi, và Chúa biết rằng người ta đã giúp anh rất nhiều lần trước kia. Cả đời anh đã sống như vậy, và anh không hề nghĩ rằng anh sẽ thay đổi cách sống.

Anh nói nếu bà cụ muốn trà công cho anh thì lần sau nếu thấy ai cần giúp đỡ thì cụ hãy giúp họ, rồi Bryan nói thêm: “Xin cụ nghĩ đến tôi.”

Anh đợi đến khi bà cụ mở máy cho xe chạy đi rồi mới lên xe của mình. Thật là một ngày lạnh lẽo và ẩm ướt, nhưng anh cảm thấy ấm lòng trên đường về nhà lúc hoàng hôn.

Cách đó chừng vài cây số, bà cụ thấy một quán cà phê bên đường. Bà vào mua một món ăn cho đỡ đói và cũng để xóa tan khí lạnh trước khi lái xe về nhà. Đây là một quán ăn nghèo nàn tối om, bên ngoài có 2 cây xăng, toàn cảnh không có gì là quen thuộc. Cô hầu bàn đưa cho bà một khăn lau sạch để bà lau khô mái tóc ướt đầm. Khuôn mặt cô có một nụ cười rất dễ thương, một nụ cười không thể nào xóa đi được mặc dù cô đã phải đứng cả

ngày. Bà cụ nhận thấy cô có thai chừng 8 tháng, nhưng thái độ của cô vẫn không thay đổi bất chấp khó khăn mệt nhọc. Bà cụ tự hỏi làm sao một người có ít như vậy mà lại có thể đối đãi với một người xa lạ tốt như vậy. Rồi bà nhớ đến Bryan.

Sau khi ăn xong, bà đưa cho cô 100 đô la để trả tiền. Cô hầu bàn nhanh nhẹn đem tờ giấy bạc để lấy tiền thối cho bà thì bà cụ đã lẹ làng rời khỏi quán ăn. Khi cô hầu bàn trở lại thì bà đã đi mất rồi. Cô hầu bàn phân vân không hiểu bà đi đâu. Rồi cô nhận thấy có chữ viết trên tấm khăn ăn. Mắt cô đăm lẹ khi đọc thấy hàng chữ sau đây: “Cô không thiếu tôi cái gì cả. Tôi cũng đã gặp trường hợp đó rồi. Đã có người giúp tôi cũng như tôi giúp cô đây. Nếu thật tình cô muốn trả lại cho tôi thì cô nên làm như thế này. Đừng để cho chuỗi giây thân ái này chấm dứt với cô ở đây.”

Dưới tấm khăn ăn có thêm 4 tờ 100 đô la khác.

Cô còn phải dọn sạch các bàn ăn, đổ thêm đường vào hũ, và phục vụ khách hàng khác, nhưng một ngày rồi cũng qua đi. Đêm đó, sau khi xong việc cô về nhà và khi leo lên giường cô nghĩ đến món tiền và những lời lẽ bà cụ đã viết trên tấm khăn ăn. Làm sao bà cụ có thể biết rằng cô và chồng cô cần số tiền ấy? Tháng tới cô sẽ rất vất vả với đứa bé sẽ sanh ra.

Cô biết chồng cô đã lo lắng thế nào, và cô hôn anh khi anh đang nằm ngủ bên cạnh và cô thì thầm nói: “Bryan Anderson, mọi sự rồi sẽ tốt đẹp. Em yêu anh.”

Có một câu phương ngôn thế này: “Quanh đi quẩn lại, rồi lại gặp nhau”. Hôm nay tôi gửi đến bạn câu truyện này, và xin bạn chuyển tiếp cho người khác... Chúng ta nên để cho ngọn lửa yêu mến này cháy sáng mãi.

Xin đừng xóa bỏ, xin vui lòng chuyển cho các bạn khác.

Bạn tốt cũng như những vì sao... Không phải lúc nào ta cũng nhìn thấy nhưng chúng ta biết rằng các vì sao vẫn có đó.

Hãy đối xử tử tế với bất cứ ai bạn gặp trên đường đời. Đừng “mục hạ vô nhân” đừng coi thường một ai. Và linh hồn chúng ta sẽ an vui trong sáng.

Lê Xuân Mai phỏng dịch.

Chúc mừng Giáng Sinh và năm mới vạn sự lành!